

O prvních tónech

Svět je plný hudby, písní, oper, symfonií a dobrých i špatných zpěváků a hudebníků. Nebylo tomu tak vždy. Nejstarší filmy jasně svědčí o tom, že dříve svět býval němý a černobílý. Před mnoha a mnoha lety náš svět ovládaly tři neduhy – Nuda, Ticho a Smutek. Žádný člověk se nesmál, všude panovalo ticho, a přestože lidé znali tisíce textů, nikdo nezpíval. Svět byl tak pochmurný, že jednoho dne už nevyšlo ani slunce. Tak by tomu asi bylo dodnes, kdyby se o lidských trápeních nedoslechly hudební nástroje.

Hudební nástroje obývaly říši, která se jmenovala Notová republika. Žily v ní všechny nástroje od dřívěk přes xylofon, housle, flétnu, kytaru, klavír až k varhanám. Nástroje ale neznaly žádnou písničku, takže jejich hraní za moc nestálo. Vydávaly jen nejrůznější zvuky, přesněji hluky, jako břink, písk, bum, prásk, hůů, a hlavně nesmíme zapomenout na blempc.

Vyprávění o třech neduzích se neslo světem, až došlo do Notové republiky. To už bylo hodně upravené, a hlavně přibarvené. Neduhů bylo prý čtyřicet a nebyly to neduhy, ale loupežníci. A pak se ještě povídalo něco

o Alibabovi, ale to není důležité. Tak se povíadačka dostala i k jedněm housličkám a ty si řekly:

„Tak se to přece nemůže nechat! Jde se lidem na pomoc!“ Housličky vzaly smyčec, to namísto vycházkové hole, a vydaly se na dlouhou cestu do světa lidí.

Šly a šly a hrály si do kroku:

„Fidli, fidli. Fidli fidli, vrz, fidi.“

Najednou to zaslechla kytara, a tak se zeptala:

„Kam jdete, housličky?“

„Pomocť lidem od čtyřiceti neduhů!“

„Tak to já jdu taky. Ale musím si s sebou vzít podnožku!“ zabrnkala kytara.

Tak šly nástroje dva a hrály si do kroku:

„Fidli, drnky, fidli, bzzzz. Fidli drnky, fidly, drnky.“

Uslyšel je kontrabas a taky se optal:

„Kampak jdete?“

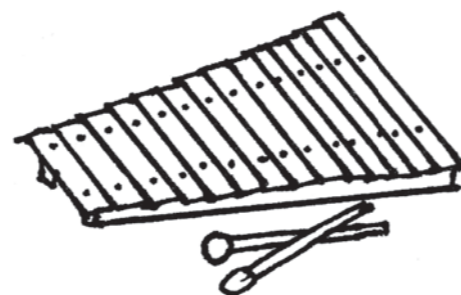
„Pomocť lidem od padesáti neduhů!“

„Tak to já jdu s vámi. Ale pomalu! Já chodím zásadně a výhradně v celých notách!“ zabručel kontrabas a šel.

Tak šly tři a hrály si do kroku:

„Fidli, drnky, brum. Fidli, drnky, brum. Fidli, drnky, brum.“

Pak je uslyšel pozoun a taky se zvědavě zeptal:

„Kampak si vykračujete?“

„Pomocť lidem od šedesáti neduhů!“

„Tak to já jdu také. Ale dáme si občas přestávku! Sem tam musím popadnout dech,“ zatroubil pozoun a šel.

Jistě si umíte představit, jak to pokračovalo. Postupně se přidávaly další nástroje: saxofon, klarinet, činely, violoncello, harfa, triangel a spousta dalších, až kráčelo celé procesí. Jenom s bubnem to bylo trochu jinak. Jak je uslyšel, vyzvídal:

„Kam to všichni jdete?“

„Pomocť lidem od sto sedmdesáti neduhů,“ odpověděly sborově nástroje.

„Tak ale okamžitě běžte z mého trávníku!“ zarachotí starý buben.

Nástroje šly tedy dál, ale bez bubnu.

Došly až do středu lidského světa a tam se rozmýšlely, co podniknou.

Lidé mezitím začali vycházet z domů a koukali, co se děje. Tolik hudebních nástrojů pohromadě ještě nikdo neviděl. Vždy třeba jen jeden, když přijel cirkus, a to se za to muselo zaplatit ještě 250 Kč. Všichni byli zvědaví a mohli si krk vykrotit, protože taková podívaná v jejich nudném světě ještě nebyla.

V tu chvíli začal první z neduhů ztrácet pevnou půdu pod nohama. Nuda se v tom rozruchu po kouscích rozpadala v prach. Mizela v zemi, až se nakonec dočista ztratila. Zůstal po ní jenom článek v hudebním magazínu.

„Hurá! Sláva! První neduh je pryč!“ volaly nadšené nástroje jeden přes druhý. To jim dodalo pořádný kus odvahy. Jeden neduh už byl pryč, tak zbývaly ještě dva.

Nástroje se semkly k sobě a začaly společně hrát, vlastně zatím jen hlučet, protože hrát neuměly. Vydávaly jen ohlušující rámus:

„Bum. Prásk. Fidli. Drnky. Břink. Písk. Bum. Tram. Pam. Hů. Blempc.“

To ale bohatě stačilo na to, aby se druhý neduh k smrti vylekal. Ticho hrůzou vyskočilo vysoko do vzduchu. Když to lidé uviděli, začali také křičet na celé kolo. Vlna hluku unášela Ticho pryč, až zmizelo ve tmě za obzorem. Navždy ale zůstalo ve vzpomínkách a snech učitelů hudební nauky.

„Hurá! Sláva! Druhý neduh je pryč!“ volali nadšení lidé jeden přes druhého.

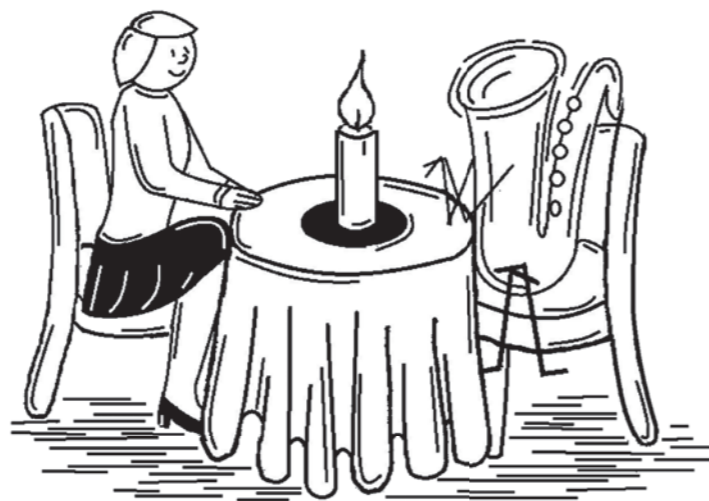
Ale ne na dlouho. V lidském světě stále zůstal ještě jeden neduh - Smutek.

Nástroje už ale nevěděly co dělat a i lidé byli v koncích. A kde se vzal, tu se vzal, přišel jim na pomoc nápad:

„Nástroje umí hrát a lidé znají slova, když se to dá dohromady, vznikne něco jedinečného, a Smutek zmizí raz dva.“ Smutek se leknutím až rozkašlal, když to slyšel.

„Co tak jedinečného by mohlo vzniknout? Že by surfovací prkno s motorem? Revolver, co střílí za roh? Polštář se zabudovaným slunečníkem? Počkat, to všechno už vlastně vymysleli,“ říkal si Smutek, „tak to bude neprůsvitné okno!“

Starší, mladší, kluk nebo holka, každý si vzal jeden nástroj a na koho nevyšlo, tak ten aspoň zpíval.

Smyčcové nástroje začaly hrát veselou melodii a smutek trochu znejistěl. Přidaly se dechy a Smutek se začal poděšeně rozhlížet. Pak se zapojily klávesové nástroje a Smutek zachvátila panika. Doplnily je bicí a všichni začali zpívat. Píseň nabrala správné tempo, rytmus a sílu. Bylo to opravdu jedinečné. To, co vzniklo, to byla hudba!

Smutek jen vzdechnul, mrknul a pak se najednou ozvalo „lup“ a „šup“ a Smutek byl pryč.

Obloha se rozjasnila a ulice zalila líbezná, hřejivá, veselá hudba.

„Jak se vám jen odvděčíme?“ ptali se lidé hudebních nástrojů.

„Chceme s vámi zůstat už navždy!“ řekly hudební nástroje.

„Ano, ano!“ volali všichni nadšeně.

Hudební nástroje přišly na to, že bez lidí pořádnou hudbu nezahrají. A lidé zjistili, že s nástroji jim je veseleji. Chvíli to samozřejmě trvalo, než se lidé s hudebními nástroji sžili. Ještě dnes když potkáte nový nástroj, hned si s ním nerozumíte. Ale teď už na to soužití a dorozumívání máme školy.

Tři neduhy se sice podařilo zahnat, ale i tak stále zkouší proniknout do našeho světa. Proto je dobré mít u sebe stále nějaký hudební nástroj nebo znát veselou písničku a hudbou neduhy jednoduše zahnat.

